

RIALTO - DE DODE HAND - DOODLOPEND
(Rialto - Mortmain - Dead End)

Drie eenakters

door

RICHARD PARSONS

vertaling door

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RIALTO - DE DODE HAND - DOODLOPEND - RIALTO - MORTMAIN - DEAD END**) gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RICHARD PARSONS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgcht ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.**

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

RIALTO
(Rialto)

door

RICHARD PARSONS

vertaald door

Koen Wassenaar

PERSONEN:

Bruce - Een man van vijfenveertig of vijftig. Redelijk beschaafd taalgebruik. Hij klinkt sterk en vol zelfvertrouwen maar kan onder druk afbrokkelen. Hij heeft iets ziekelijks wat zich steeds duidelijker aftekent.

Clemmie - Een weduwe, een stuk ouder dan Bruce, maar heeft nog de aantrekkingskracht van een rijpe vrouw. Welvarend, modaal, uit een woonstad. Eerst lijkt zij er weinig van te begrijpen, maar geleidelijk aan toont zij een innerlijke hardheid.

(het is vroeg in de zomer in Venetië. We horen het rumoer van de stad. Bruce en Clemmie zitten op een terras van een druk café nabij de Rialto brug)

BRUCE: Ik hoop dat je geniet.

CLEMMIE: Elke minuut. Beslist.

BRUCE: Mooi. Dat was de bedoeling.

CLEMMIE: Ik vind het heerlijk om buiten te zitten. In Amersham kan dat niet.

BRUCE: Hier kan dat ook niet altijd. Venetië kan vreselijk klam zijn in de winter. Al dat water.

CLEMMIE: Hoog zomer lijkt mij ook niets hier. Ik word niet erg snel bruin.

BRUCE: Daarom hebben we mei uitgekozen. Voor de toeristenhordes. Die akelige groepen Japanners bij de Accademia.

CLEMMIE: Was dat niet waar we al die schilderijen hebben gezien? De Titiaan en de Tintoretto. Waar ik op het toilet mijn schoenen even uit moest doen.

BRUCE: Ik vind het naar van je voeten.

CLEMMIE: Ik houd van schilderijen. Maar niet teveel in één keer.

BRUCE: Ik zal eraan denken, mevrouw Wyndham-White.

CLEMMIE: Ik zou graag willen dat u mij Clemmie noemt. We zijn hier nu al drie dagen.

BRUCE: Clemmie?

CLEMMIE: Clementina vind ik maar niks. Zo een mond vol.

BRUCE: Goed. Maar dan moet je tegen mij Bruce zeggen.

CLEMMIE: Bruce vind ik leuk. Zo een mannelijke, stoere naam.

BRUCE: Dat is wat mijn ouders wilden dat ik zou zijn.

CLEMMIE: Ik neem aan dat ze trots op je waren. Zei je niet dat je in de West End op het toneel had gestaan?

BRUCE: Dat is een eeuwigheid geleden. Ik werd veel gevraagd voor jonge rollen. Ik had een krachtig profiel, zeker van de linkerkant.

CLEMMIE: Daarna ben je boeken gaan schrijven. Dat is wat je mij vertelde.

BRUCE: Daar zit weinig geld in. Ik ben nooit in paperback uitgekomen.

CLEMMIE: Je moet een interessant leven hebben gehad.

BRUCE: *(droog)* Het is nog niet helemaal voorbij.

CLEMMIE: Sorry. Wat zeg ik toch een domme dingen. Sinds mijn man dood is, ben ik nogal veel alleen, aan het tuinieren. Daardoor kun je ongevoelig lijken.

BRUCE: Ik vind je niet ongevoelig. Je bent erg aardig.

CLEMMIE: Je bent een galante man, Bruce. Net als de Italianen. Vanochtend kreeg ik mijn eerste kneepje.

BRUCE: Waar?

CLEMMIE: Waar dacht je? O, ik snap het. Op San Marco nog wel. Je had me gewaarschuwd dat Italianen knijpen. Dat gebruikte je als argument om mij niet alleen op deze vakantie te laten gaan.

BRUCE: Veel Italiaanse mannen tonen graag hun waardering voor de vrouwelijke vorm. Soms gaan ze te ver.

CLEMMIE: Dat is het probleem met Amersham. Daar doen we dat nooit.

BRUCE: De verandering zal je goed doen. Wil je nog koffie - eh - Clemmie?

CLEMMIE: Nee, dank je. Ik ben blij dat mijn voeten even rust hebben. Je kiest wel steeds rustplekken met een geweldig uitzicht.

BRUCE: Dat is niet zo moeilijk in deze stad. Daar is de beroemde Rialto brug. Dat vind ik vaak het echte hart van Venetië.

CLEMMIE: Niet het San Marcoplein met alle duiven? Of het paleis van de Doge?

BRUCE: Dat is uiteraard het ceremoniële centrum. Maar de Venetianen waren handelaars. Eeuwen achtereen. Zo konden ze het zich veroorloven om Monteverdi en Vivaldi te onderhouden. Ze zaten op een handelsroute naar het oosten en zo maakten ze hun fortuin. Hier op de Rialto werden de zaken gedaan. Stel je al dat goedkoop kopen en duur verkopen eens voor. Beide partijen wilden er het beste uithalen. Beide partijen hoopten een extra troef te hebben. Dat is wat de Rialto voor mij betekent.

CLEMMIE: Maar zo wordt Venetië niet beschreven in de toeristenfolders.

BRUCE: O, nee. Het moet een culturele stad zijn. Misschien is het dat tegenwoordig ook wel. Maar dat leidt tot stilstand. Ik zie liever het oude koopmans Venetië voor me, een handelsimperium gebaseerd op de zee, net als wij vroeger in Engeland waren.

CLEMMIE: Ik neem aan dat mijn man het met je eens zou zijn geweest. Hij was een accountant, weet je. Hij was gespecialiseerd in bedrijfsfaillissementen. In de zakenwereld werd hij de Aasgier genoemd. Maar dat was maar een grapje. We gingen altijd op vakantie naar hete plekken met kleine strandjes. Corfu, Ibiza, Lanzarote. De rest vond het heerlijk.

BRUCE: En jij smachtte naar wat cultuur?

CLEMMIE: Niet echt. Ik had alleen een probleem met bruin worden. Het grootste deel van de tijd zag ik eruit als een kreeft. Maar Vincent

had het nodig. Dat was mijn man. Hij moest zich ontspannen. Anders zou hij geknapt zijn.

BRUCE: Je zult hem wel erg missen.

CLEMMIE: In het begin wel. Ik dacht dat ik er nooit overheen zou komen. Maar toen, weet je, begon ik te herstellen. Het was een verrassing voor me. Ik was zo druk met het Rode Kruis. En campagnes voor natuurbeheer. Tegenwoordig gaan er soms hele dagen voorbij zonder dat ik aan Vincent denk. Daar voel ik me een beetje schuldig over.

**DE DODE HAND
(Mortmain)**

door

RICHARD PARSONS

vertaald door

Koen Wassenaar

PERSONEN:

Diana - een weduwe van middelbare leeftijd

Steve - een jongeman die haar bezoekt.

(een vrouw van middelbare leeftijd loopt in zekere staat van opwindning door de kamer. Ze kijkt naar een klein dagboek dat zij duidelijk al meermalen heeft bestudeerd. Ze werpt voortdurend een blik op haar horloge. Dan schenkt zij voor zichzelf een drankje in, vermoedelijk niet de eerste. Uiteindelijk gaat de bel en gaat zij opendoen. Een jongeman komt op. Hij lijkt uiterst gespannen)

DIANA: Kom binnen.

STEVE: Dank u wel.

DIANA: U moet... Steve zijn...

STEVE: Ja. *(hij houdt stil)*

DIANA: Ik ben mevrouw Carter... uiteraard...

STEVE: Ja. *(geen van beiden weten zij wat ze met de situatie aan moeten)*

DIANA: Ik ben bang... dat ik uw achternaam niet ken.

STEVE: May.

DIANA: Erg vriendelijk van u dat u bent gekomen, meneer May...

STEVE: Het minste wat ik doen kon...

DIANA: Gaat u toch zitten... *(ze gaan zitten)*

STEVE: Dank u wel. *(er volgt een stilte waarin zij elk zoeken naar iets om te zeggen. De scène moet worden gespeeld met een hoop pijnlijke stiltes)*

DIANA: Ik had u in een restaurant kunnen uitnodigen... maar het is moeilijker om daar te praten...

STEVE: Het is... beter zo...

DIANA: U had geen moeite om het te vinden...

STEVE: Swiss Cottage is niet bepaald... een gehucht.

DIANA: Wilt u iets drinken?

STEVE: Dat lijkt me lekker...

DIANA: Wat kan ik inschenken voor u?

STEVE: Wat hebt u?

DIANA: Zelf was ik gin aan het drinken... en er staat nog een of andere Spaanse likeur... komt waarschijnlijk net zo hard aan als een trap van een ezel... Het is het appartement van mijn zus, ziet u.... Ik heb geen tijd gehad om iets in huis te halen...

STEVE: *(ongerust)* Uw zus: komt ze nog terug vandaag?

DIANA: O, nee, ze is op vakantie... door Toscane aan het toeren... Daarom ben ik naar Londen gekomen... om een handige plek te hebben om te verblijven. *(stilte)* Er is weinig aan... alleen in een hotel...

STEVE: Dat begrijp ik...

DIANA: En om even weg te zijn...

STEVE: O, ja... U hebt een zware tijd achter de rug...

DIANA: We hebben nog steeds niet besloten... wat u te drinken neemt...

STEVE: Hetzelfde als u, alstublieft... Ik had er al eentje genomen... Om mij wat moed in te drinken...

DIANA: Ik neem ook nog een slokje erbij... (*ze schenkt voor hen beide royale glazen in*)

STEVE: (*flauwtjes*) Proost.

DIANA: (*net zo gematigd*) Proost. (*ze zwijgt even*) Ik moest u spreken...

STEVE: Ja...

DIANA: Het is een van de voornaamste redenen... dat ik naar Engeland ben gekomen...

STEVE: O...

DIANA: Verbaast u dat?

STEVE: Een beetje wel... Ik ben niet zo bijzonder...

DIANA: Ja, dat bent u wel... U hebt een bijzondere rol in mijn leven gespeeld...

STEVE: (*verdedigend, enigszins wrevelig maar niet bot*) Ik neem aan dat u wilt dat ik mijn excuses maak... maar dat doe ik niet.

DIANA: Ik wil meer dan dat...

STEVE: Geld heb ik niet...

DIANA: Doe niet zo raar... (*ze zwijgt*)

STEVE: Ik neem aan dat u bang bent... Ik zou problemen kunnen veroorzaken... mijn verhaal aan de roddelpers verkopen...

DIANA: In het begin was ik dat wel... maar u hebt weken de tijd gehad... ik geloof niet dat u dat nog zult doen...

STEVE: (*ironisch*) Reuze bedankt...

DIANA: Ik moest al mijn moed verzamelen... om u alleen al te bellen...

STEVE: Het was niet mijn eerste telefoontje, weet u... Vanuit New York...

DIANA: (*sarcastisch*) Dat zal wel... (*ze zwijgt*)

STEVE: U haat mij, nietwaar...?

DIANA: Dat is een moeilijke vraag om te beantwoorden...

STEVE: Doe dan geen moeite...

DIANA: Als u een eerlijk antwoord wilt hebben... Ik haatte u heel erg... in het begin... als iets abstracts... maar het is niet makkelijk om haat lang vol te houden... of je moet er aanleg voor hebben... en toen, toen ik u belde... kan ik mij voorstellen dat ik als een kreng klonk...

STEVE: Niet echt... u leek eerder... bang...

DIANA: Wie zou dat niet zijn... het enige wat ik had was een naam... de voornaam... en het telefoonnummer... de ene die ik in zijn

dagboek vond... Ik wist niet eens zeker of het een nummer in Londen was... Met wie ik zou praten... wat voor man...

STEVE: O...

DIANA: Ik dacht dat u grof zou kunnen zijn... vol begrip... of misschien vreselijk verwijfd...

STEVE: Dat is louter... denken in stereotypes...

DIANA: Misschien... ik heb er totaal geen ervaring mee... ik had half en half verwacht dat u negatief zou reageren... maar u leek alleen maar... geschokt...

STEVE: Natuurlijk... Ik schrok me wezenloos...

DIANA: U bedoelt... dat u het niet wist...

STEVE: Hoe had ik het kunnen weten... er was niemand om het mij te vertellen... tot u dat deed...

DIANA: Er stonden in memoriams in The Times en the Telegraph... ook al woonden we al zo lang in de VS...

STEVE: Die lees ik niet...

DIANA: Nu heb ik er spijt van... dat ik het zo koud op uw dak liet vallen...

STEVE: Daar kunt u niets aan doen, mevrouw Carter...

DIANA: Ik besepte dat u echt overstuur was... en daarom dacht ik dat het de moeite waard kon zijn om u op te zoeken... *(ze zwijgt even)* Ik zal heel eerlijk zijn... Ik belde niet uit vriendelijkheid... eerder het tegengestelde... ik was bang dat u problemen zou veroorzaken... mijn echtgenoot stond nogal in het openbare leven... het leek mij het beste om u maar gelijk aan te pakken... erachter zien te komen hoeveel u wist...

STEVE: Zoals... zijn achternaam... zijn echte...

DIANA: Nou, ja... Ik dacht al niet dat hij u die had gegeven... hij was erg discreet van aard...

STEVE: Toevallig... vertrouwde hij mij... *(hij zwijgt even)* Dacht u dat ik een... jongenshoer ben of zo?

DIANA: Ik heb er even aan gedacht...

STEVE: Nou, dat ben ik niet... *(hij zwijgt)*

DIANA: U klonk niet... hard en wereldwijs... aan de telefoon. U leek eerder... zachtaardig... half verbijsterd... op dat moment besloot ik te proberen u persoonlijk te ontmoeten...

STEVE: Waarom in godsnaam?

DIANA: Ik heb geen idee. Ik denk om... te proberen het te begrijpen...

DOODLOPEND
(Dead end)

door

RICHARD PARSONS

vertaald door

Koen Wassenaar

PERSONEN:

Arabella Snelgrove

Brian Wedmore

Moeder (alleen de stem)

PLAATS:

Een kleine boerderij op het Engelse platteland

Doodlopend

(Arabella en Brian zitten in haar boerderij te praten. Ze is een alleenstaande vrouw, nog altijd aantrekkelijk. Brian is in de dertig. Ze kunnen van gelijke leeftijd zijn)

ARABELLA: Ik ben erg blij dat het u hier bevalt.

BRIAN: Het is geweldig... zo kalm.

ARABELLA: Zo typisch Engels, vind ik altijd. Hier zal nooit eens iets gebeuren.

BRIAN: Maar het is niet saai.

ARABELLA: O, nee. Niet als je van tuinieren houdt.

BRIAN: Ik had geluk dat ik stopte om uw rozen te bewonderen.

ARABELLA: Ik kon zien dat u een kenner was.

BRIAN: Dat ben ik niet. Ik houd van de geur... en de kleur. Donkerrood is mijn favoriete.

ARABELLA: U stond zo interessant te staren. Daarom nodigde ik u uit om binnen te komen.

BRIAN: Je kunt maar beter voorzichtig zijn. Er zitten rotte appels tussen.

ARABELLA: Ik weet dat ik u kan vertrouwen. U hebt een eerlijk gezicht.

BRIAN: Zelfs de ergste hebben dat wel eens... de charmante psychopaten.

ARABELLA: Ik wilde dat u de boerderij vanbinnen zou zien.

BRIAN: Hij doet vreselijk oud aan. De koperen knoppen... de eiken balken... het zitje bij de open haard.

ARABELLA: Dat is meer de smaak van mijn moeder.

BRIAN: Zal ik het genoeg nog hebben haar te ontmoeten?

ARABELLA: Ik vrees van niet. Tegenwoordig wil zij maar heel zelden iemand ontvangen. En wat kan ik u aanbieden? Een kopje thee?

BRIAN: Ik heb liever sherry... als het u om het even is.

ARABELLA: Natuurlijk. (ze *schenkt in*)

BRIAN: Erg aardig van je.

ARABELLA: Het is fijn om gastvrij te zijn. Het dorp is zo een plaatje. We willen dat bezoekers het hier naar hun zin hebben.

BRIAN: U kunt dat rustig zeggen. U zit kilometers bij een stad vandaan. Daardoor hebt u geen last van de verschrikkingen van massatoerisme.

ARABELLA: Ik denk dat u gelijk hebt. We zitten inderdaad ver van de gebaande paden.

BRIAN: En de weg waar u aan woont gaat nergens heen.

ARABELLA: Het is doodlopend. En mijn huis is het laatste huis.

BRIAN: Voelt u zich niet eenzaam af en toe?

ARABELLA: Niet echt. Moeder mag dan wel lichamelijk versleten zijn. Aan haar hoofd mankeert niets.

BRIAN: Ik vind het erg vervelend dat ik haar misloop.

ARABELLA: Ze houdt nog steeds contact met de buitenwereld. Via mij.

BRIAN: Ik kan mij indenken dat ze ooit flink veel invloed had op de streek hier... Het Vrouwen Instituut... toneelgezelschap.

ARABELLA: (*verrast*) O, u kent mijn moeder?

BRIAN: Ze vertelde het mij in het dorp. Ik raakte aan de praat.

ARABELLA: Zo een type lijkt u mij wel, ja.

BRIAN: Wat voor type?

ARABELLA: Dat aan de praat raakt.

BRIAN: Praatgraag, bedoelt u?

ARABELLA: Nee. Vriendelijk.

BRIAN: Dank u, mevrouw... eh...

ARABELLA: Arabella Snelgrove. Het is een rare naam, ben ik bang. Maar ik heb hem niet verzonnen.

BRIAN: Ik ben Brian Wedmore.

ARABELLA: Getrouwd, neem ik aan?

BRIAN: Nee.

ARABELLA: Ik ook niet.

BRIAN: Het is jammer dat uw moeder de deur niet meer uit kan.

ARABELLA: Heel af en toe doet ze dat nog wel.

BRIAN: In het dorp ziet men haar nooit.

ARABELLA: Hoe weet u dat?

BRIAN: Dat werd mij verteld.

ARABELLA: Moeder maakt kleine wandelingetjes als het donker is.

BRIAN: Dat is vreemd. Waarom doet ze dat?

ARABELLA: Ze vindt het naar als mensen naar haar kijken.

BRIAN: Zelfbewust, misschien?

ARABELLA: In zekere zin.

BRIAN: Dat is grappig. Vroeger gaf ze leiding aan het Vrouwen Instituut. Toen zal men ook wel naar haar gekeken hebben.

ARABELLA: Ze is veranderd. Ze is al vrij oud, begrijpt u.

BRIAN: Geestelijk aan het verzwakken, misschien?

ARABELLA: Totaal niet. Ze trekt zich alleen een beetje terug.

BRIAN: Hoe lang geleden is het dat iemand haar voor het laatst heeft gezien? Buiten u zelf?

ARABELLA: Enige tijd terug, denk ik.

BRIAN: Drie of vier jaar, zeiden ze.

ARABELLA: Dat zou kunnen.

BRIAN: Je zou verwachten dat er wel eens een dokter langskomt.

ARABELLA: Die wil ze niet hebben. Ze is niet ziek. Op leeftijd zijn is geen ziekte. Daar zult u zelf ook nog wel eens achter komen... mocht u zelf oud worden.

BRIAN: Probeert hij niet evengoed langs te komen?

ARABELLA: Ja. Maar ze wil hem niet ontvangen.

BRIAN: Er is maar een kleine hapering van het hart voor nodig. Als er iets gebeurde, zou het gênant zijn. Voor de dokter bedoel ik.

ARABELLA: Ik snap niet waarom.

BRIAN: Hij had haar moeten onderzoeken. Het zou helpen bij het opmaken van de overlijdensakte.

ARABELLA: Dat is nog niet het geval.

BRIAN: Het moet soms lastig zijn. Dat uw moeder overdag niet naar buiten wilt. Ik neem bijvoorbeeld aan dat zij recht heeft op een zekere vorm van pensioen. Hoe haalt zij die op?

ARABELLA: Die komt per post.

BRIAN: Moet er dan niks getekend worden?

ARABELLA: Dat doe ik voor haar. Haar vingers zijn een beetje onbetrouwbaar. Niemand lijkt het erg te vinden.

BRIAN: Ze zouden het erg kunnen vinden.

ARABELLA: Wat erg kunnen vinden?

BRIAN: Als de zaken niet kloppen.

ARABELLA: Wat zou er niet kunnen kloppen?

BRIAN: Er wordt tegenwoordig een hoop gefraudeerd, vrees ik. Mensen die aanspraak maken op uitkeringen waar ze geen recht op hebben.

ARABELLA: Maar natuurlijk heeft moeder recht op een pensioen. Ze heeft er zelfs drie.

BRIAN: Drie?

ARABELLA: De oudedagsuitkering... die krijgt iedereen. Dan heb je het pensioen van het bedrijf waar mijn vader voor werkte. En moeder ontvangt ook een lijfrente. Die heeft ze van haar spaargeld gekocht.

BRIAN: En bij haar overlijden vervallen die allemaal?

ARABELLA: Ik neem aan van wel.

BRIAN: Dat wordt een trieste dag voor u.

ARABELLA: Nou, uiteraard.

BRIAN: Ik dacht aan het verlies van de drie pensioenen.

ARABELLA: Dat loopt wel los. Dan ben ik weer vrij om een baan te nemen. En ik heb een beetje eigen geld... en wat dure sierraden. Die heb ik van een tante geërfd.

BRIAN: Wat een geluk.

ARABELLA: Mijn zus was er destijds niet erg blij mee. Let wel, die was twintig jaar ouder dan ik.

BRIAN: Zoveel?

ARABELLA: Ja, mijn vader was in het buitenland gestationeerd. Snel na zijn pensionering op zijn vijftigste, werd ik geboren. Mijn moeder was al over de veertig en mijn zus was al getrouwd.

BRIAN: Aha.

ARABELLA: Ik ben bang dat ik altijd knap verwend ben, dus toen mijn tante stierf en ik haar sierraden erfde, zei mijn zus dat het verdeeld moest worden. Nu is ze dood, de arme meid. We verloren elkaar een beetje uit het oog. Haar man viel niet in de smaak bij de familie.

BRIAN: Dus verder hebt u geen verwanten?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto

